

DOMČEK v Írsku

JULIE CAPLINOVÁ

Vydajte sa do krajiny trojlístkov a vychutnajte si podmanivý príbeh jednej prekvapivej lásky.

DOMČEK
v Irsku

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
DOMČEK
u Irsku

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 182. publikáciu.

The Cosy Cottage in Ireland, vydanú vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd.
v roku 2021, preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 352
Tlač CPI Moravia Books s. r. o.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Cosy Cottage in Ireland.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2021
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Jarmila Debrecká, 2023
Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-436-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-435-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-434-0 (print)

*Pre Emily Yollandovú, jednu z opomínaných
hrdiniek vydavateľstva, ktorá mi vždy svojou
milou prítomnosťou rozjasní deň.*

1. kapitola

Hannah si zotrela z tváre dažďové kvapky a prešmykla sa otáčacími dverami do hotelovej haly.

„Vonku je trochu nevlúdne, všakže, slečna Cambellová?“ poznamenal mladý recepčný a veselo sa uškrnul. „V bare je kozub, keby ste sa chceli zahriať. Dnes nie je deň na prehliadku pamiatok.“

„Nie, to teda nie je,“ zasmiala sa, zložila si klobúk a z končekov vlasov si vyžmýkala vodu. „No stihla som si prezrieť Trinity College.“ Bohužiaľ, už nie *Knihu z Kellsu* ani Long Library, o ktorej stála najviac. Jednoducho ju predstava, že by sa tam mala tlačíť s desiatkami premočených turistov páchnucich ako zmoknuté ovce, odradila. Veď jej nič neutečie. Pamiatky tam budú aj zajtra a každý z nasledujúcich šiestich týždňov, ktoré stráni v Írsku.

„Nechcete si odložiť kabát? Môžem ho zavesiť do šatne, aby uschol. Nemusíte s ním bežať hore do izby.“

Toto je výhoda pobytu v malom rodinnom hotelíku, pomyslela si. Potešene sa na neho usmiala, vďačná za ponuku, a rozhodla sa, že sa pôjde zahriať ku kozubu. A pošle správu sestre Míne s poďakovaním, že jej toto miesto odporučila, pretože bez nej by si pravdepodobne rezervovala nejaký veľký hotelový reťazec, ako je napríklad *Travelodge*. Chcela tu prespať len jednu noc, no Mína aj tak trvala na tom, že sestra si musí nájsť miestny hotel, v ktorom sa niečo deje.

Hannah podala recepcnému premočený kabát a zamierila do útulného baru s prívetivou atmosférou. Pripomínal jej viktoriánsky hostinec z dvadsiatych rokov, ktorý bol síce zariadený jednoducho, no veľmi vydatere. Tlmene osvetlená miestnosť ponúkala hrejivé privítanie, takže človek sa cítil ako v bavlnke, čo bolo po mizernom daždivom počasí tam vonku nesmierne príjemné. Dlhému drevenému baru s mosadznými ozdobami a doplnkami, ktoré sa leskli vo svetle lúčov, velil prízračný mladý muž s veselým a priateľským vzhľadom. Rovnako ako predtým recepcný, aj on sa okamžite otočil, aby ju s úprimným nadšením privítal, akoby tu bol len pre ňu.

„Dobrý deň, čo pre vás môžem urobiť?“ spýtal sa s úsmevom a premeral si ju oceňujúcim pohľadom. Už by si na to mohla zvyknúť. V práci mala takmer samé kolegyne, ako napríklad Sadie Burns-Couttsovú, s ktorou sa snažila dobre vychádzať a ktorá sa so svojou štíhrou postavou, s rozvratými rovnými vlasmi a kokeťujúcim úsmevom stretávala s takýmito obdivnými reakciami od mužov neustále. Hannah sa však nikdy nedokázala správať tak sebaisto a žensky. Príliš sa sústredila na svoju prácu. No možno by sa teraz mala trochu uvoľniť a užívať si, zamerať sa na jedlo a naučiť sa niečo nové. Koniec koncov, nemusí byť stále tou najbystrejšou. „Práve som otvoril výborné červené víno z Bordeaux s výraznou vôňou sliviek a čiernych ríbezlí – ideálne počas sychravého dňa, aký je dnes. Alebo vám môžem ponúknuť veľmi dobrú whiskey, našu vlastnú Telling Small Batch z pálenice priamo tu, v Dubline. Nádherne vás prehreje.“ Znovu jej venoval oslnivý úsmev.

Hannah váhala a jej nerozhodnosť ju samu prekvapila. Mala v úmysle objednať si kávu, no pokušenie ochutnať niečo oveľa dekadentnejšie v nej vyvolalo rozporuplné pocity. Boli ešte len štyri

hodiny, no prečo by si nemohla dať pohárik? Veď je to iba výni-
močne, nestane sa z toho žiadny zlozvyk. Je načase, aby začala
žiť trochu rozmarnejšie. Aj keď – skutočne je pohárik vína takým
rozmarom? Takmer sa nahlas zasmiala. Vždy dodržiavala pravidlá
a vydať sa na výlet do Írska bolo prvé neobvyklé rozhodnutie, kto-
ré vo svojom živote urobila. Jej šéf sa ešte stále nemohol spamätať
z toho, že požiadala o dovolenku, a rodina nechápala, prečo chce
odísť na taký dlhý čas. Keby sa takto rozhodla impulzívna Mína
so svojou dobrodružnou povahou, nikoho by to ani v najmenšom
neprekvapilo.

„Dám si pohár červeného vína.“

„Výborná voľba. Posadte sa, hneď vám ho prinesiem.“

Už to, že ju niekto obsluhoval, bol pre ňu veľký pôžitok. Han-
nah prikývla a rozhliadla sa po miestnosti, ktorá bola prázdna,
teda až na rodinnú oslavu pri okne. Spoločnosť sedela pri dlhom
stole plnom prázdnych pohárov, tanierov, poloprázdnych pollitrov
a fliaš vína. Ich živé rozhovory a smiech narúšali pokojnú atmosfé-
ru miestnosti, no zároveň umocňovali pocit útulnosti a domáceho
prostredia. S úsmevom zamierila k veľkému otvorenému kozubu
a uvelebila sa v jednom z dvoch pohodlných ušiakov, ktoré vyzera-
li, akoby ich niekto vytiahol z pracovne Sherlocka Holmesa. Hneď
ako sa zaborila do nadýchaného zamatového čalúnenia, položila si
nohy na malú podnožku, aby si ich mohla zahriať.

Než jej barman priniesol víno, nohy sa jej už stihli prehriať.
Vyzula si topánky, aby sa mohla schúliť do kresla a strčiť si nohy
pod seba. Pripomenulo jej to časy, keď bola malé dievčatko, ktoré
sa s knižkou uvelebilo na pohovke a nikto o ňom nevedel.

„Ďakujem.“

„Rado sa stalo. Vybrali ste si najlepšie miesto v podniku.“

Odpila si sýtorubínového vína a potešene si povzdychla. *Toto je raj na zemi*, pomyslela si. Teraz jej už k dokonalosti chýbala jediná vec – elektronická čítačka. Kniha, pohár vína, sálajúci kozub a nič na práci. Mohlo by sa toto niekomu nepáčiť? Bolo to prvý raz po dlhom čase, už si ani nepamätala po akom dlhom, kedy nemusela nič robiť: žiadna práca ani skúšky na strednej či vysokej škole, žiadna obhajoba právnického titulu. Nemusela vymýšľať žiadne články a zúčastňovať sa na nekonečných stretnutiach. Niežeby sa niekedy sťažovala, svoju prácu milovala. Plat mala viac než slušný a vo svojom odbore bola skvelá. Keď sa nad tým všetkým teraz zamyslela, zobrať si voľno bolo asi tou najšialenejšou vecou, pre ktorú sa kedy v živote rozhodla. A stále si nebola istá, čo ju k tomu vlastne viedlo. Nebola to kríza stredného veku, nevydarený milostný vzťah (nádej zomiera posledná) ani dočasná strata zdravého rozumu – v poslednom čase v nej však všetko kypelo a narastajúca podráždenosť voči šéfovi a kolegom bola varovným znamením, že je načase niečo s tým urobiť. To, čo ju prinútilo vzdať sa práce a prihlásiť sa na pobytový kurz v jednej z najlepších kuchárskych škôl v Írsku, bolo smiešne a privádzalo ju to do rozpakov – uvedomila si totiž, že sa blíži k tridsiatke, a pritom stále nevie variť. Jej sestra bola kulinársky macher, ale Hannah sa zmierila s tým, že jej kuchárske gény do vienka nikto nenadelil. Lenže v hĺbke duše sa za to hanbila.

Od chvíle, keď ležala v posteli s chrípkou a v prílohe časopisu *The Sunday Times* si prečítala o Killorgalljskej škole varenia, sa jej táto myšlienka prehánala hlavou, až sa z nej stala posadnutosť. Zvlášť, keď si uvedomila, že to nie je tak ďaleko od bydliska jej najlepších priateľov, Aidana a Sorchy Fitzpatrickovcov, ktorých plánovala navštíviť, odkedy sa presťahovali z Manchestru do Írska.

Bolo to však správne rozhodnutie? Nechať tak prácu a prihlásiť sa do kuchárskej školy? To predsa vôbec nebola ona. Ibaže fakt, že bude mať tak blízko svojich priateľov, urobil za týmto rozhodnutím definitívnu bodku.

Premýšľala, či sa celý život nevyhýbala vareniu len preto, lebo to bola Míniina parketa. Hannah sa vždy snažila kompenzovať sestrinu impulzívnejšiu povahu tým, že sa správala presne naopak. To vďaka nej bol doma pokoj a adoptívnych rodičov tak uistovala, že ony dve neskončia ako ich biologickí rodičia.

Lenže teraz už bolo neskoro premýšľať nad tým, či urobila správnu vec. Zajtra si vyzdvihne prenajaté auto, odíde do grófstva Kerry na druhom konci Írska a nastúpi do kurzu. Keď už sa touto neznámou cestou vydala, mala by hodiť za hlavu všetky starosti a užiť si ju.

Znova si upila vína, usadila sa čo najpohodlnejšie v kresle a zapla si čítačku. Víno bolo také dobré, že keď jej okúzľujúci čašník prišiel ponúknuť ďalší pohár – samozrejme, že bol pri tom očarujúci –, bez zaváhania ho prijala. Uvelebená v pohodlnom kresle sa vďaka teplu sálajúcemu z kozuba cítila príjemne a začínala mať problém udržať otvorené oči. Rodinná oslava sa pomaly končila, hostia sa emotívne lúčili a jeden po druhom odchádzali, a keď ich hlasy utíchli, položila si čítačku do lona a zavrela oči.

* * *

Práve keď sa jej sníval ten najkrajší sen, niečo ju vyrušilo. Tiché cinknutie skla o drevo. Otvorila oči, zažmurkala a uvedomila si, že sa pozerá do tých najnádhernejších modrých očí. Bez premýšľania a vďaka uvoľnenosti spôsobenej okolitou atmosférou venovala ich majiteľovi oslnivý úsmev.

„Dobrý deň,“ zapriadla zmyselne, prekvapená sama sebou, pretože to bolo na míle vzdialené od jej obvyklého tónu hlasu.

„Dobrý deň, prepáčte, nechcel som vás vyrušiť.“ Majiteľ nádherných očí jej venoval odzbrojujúci úsmev, akoby vyrušovanie žien bolo jeho prirodzenosťou a vlastne mu to ani trochu neprekážalo.

„Neuvedomil som si, že tu niekto sedí.“

Dívali sa navzájom jeden druhému do očí a úplne zreteľne do medzi nimi zaiskrilo.

Čarovná atmosféra sa však rýchlo rozplynula, keď sa obzrel ponad plece za zvukom ženského hlasu a rýchlo zapadol do ušiaka vedľa nej. Schovával sa.

Ešte stále na neho hľadela trochu zasneným pohľadom a chvíľu premýšľala, či si ho nevyčarovala vo svojej fantázii. S tmavým naježeným obočím nad žiarivými modrými očami a so strniskom na brade vyzeral trochu nebezpečne, ako nejaký pirát z minulého storočia.

Hannah by si najradšej v duchu dala facku. *Bože, také kliše.* Muži vyzerajú ako sexi piráti len vo filmoch, nikoho takého nikdy nestretla. Takto to dopadne, keď sa popoludní pije. Fantazírovanie nebolo pre Hannah Campbellovú veľmi typické, ale nemohla si pomôcť a usmiala sa na neho.

„Neprezradím vás.“ Uvedomila si, že na neho žmurká, podpihuje ho a flirtuje s ním spôsobom, ktorý sa jej vôbec nepodobal. „Keď si vyložíte nohy na podložku, nikto si nevšimne, že tu sedíte.“

Pery sa mu skrivilili do sexi nebezpečného úsmevu. Predsa však len zdvihol nohy, ako mu poradila. Barmana začal vypočúvať roztrpčený prenikavý ženský hlas.

„Ste si istý, že tu nie je? Ten muž vyzeral presne ako on! Spoznala som ho, je to môj priateľ.“

„Verím vám, ale nevidel som ho,“ zaznela tichá, ľadovo pokojná odpoveď.

Muž oproti Hannah sa usmial, zdvihol oči k stropu a zamumlal: „Ďakujem.“

Zrazu sa však k nim začal blížiť zvuk klopajúcich podpätkov, takže zapadol ešte hlbšie do kresla.

Ťuk, ťuk, ťuk. Ich rytmus znel odhodlane a muž zavrel oči, akoby mu to malo pomôcť skryť sa.

Hannah netušila, čo ju k tomu doviedlo, ale rozhodla sa konať. Rýchlo vstala a presunula sa k vedľajšiemu kreslu. Keď sa mu zosunula do lona, prekvapene vydýchol a šokovane sa na ňu pozrel.

„Ach, prepáčte.“

Klopajúce podpätky sa začali vzdávať, ale obaja zostali sedieť bez pohybu, až kým sa ich zvuk úplne nevytratil.

„Mal by som sa vám poďakovať,“ zašepkal, pričom sa na ňu ešte stále díval a na perách sa mu objavil okúzľujúci úsmev.

„To by ste mali,“ odvetila.

„A ako by ste si to predstavovali?“ Jeho oči sa podmanivo zabodli do jej pier a Hannah sa mimochodom nadýchla.

Nič sa nedeje, Hannah. Neupozorňuj na ne. Ani sa nehni. Lenže urobila presný opak. Pery zľahka zovrela do tenkej linky a potom si ich jemne oblizla špičkou jazyka v tichej výzve, odrážajúcej stav jej rozbúrených hormónov.

Výzvu okamžite prijal a pritisol svoje pery na tie jej v bozku, ktorý sa im obom preháňal hlavou. Ten rýchly, jemný a dráždivý dotyk pier ju prinútil vzdychnúť bez toho, že by o tom premýšľala. A to, ako si neskôr uvedomila, bola tá najväčšia chyba. Už dlho ju nikto takto nebozkával. Mala pocit, že sa v tom bozku rozplynie. A práve vtedy ucítila, ako sa na chvíľu odtiahol. Lenže potom bozk

prehľbil a jeho pery začali neisto, ale dôkladne skúmať tie jej. V tej chvíli sa všetko zmenilo. Z hmlistého, zasneného a nežného bozkávania sa stalo niečo úplne iné – každý nerv v tele mala v pohotovosti, akoby do nej vošlo niekoľko tisíc voltov. Musel to cítiť aj on, pretože pritlačil a Hannah bola zrazu uväznená v tom najsladšom, najvášnivejšom a najúžasnejšom bozku, ktorý ich oboch pohltil. Bolo to ako výbuch ohňostroja v temnej, tichej noci. Šokujúci, vzrušujúci a úplne sa vymykajúci jej povahe.

Keď sa mu pohodlne uvelebila v lone, začali sa bozkávať pokojnejšie a Hannah sa uvoľnila. Potom ju objal okolo pliec, jednou rukou jej vkľzol do vlasov a ľahkými dotykmi jej hladil šiju. Podala sa mu. Očividne ju dnes ráno s nástupom do lietadla opustili zmysly, ale ani trochu sa tomu nebránila.

„Ehm... prepáč, Conor.“

Obaja sa strhli. Hannah cítila, ako jej líca sfarbil rumenec. Zahabnila sa, že ju niekto pristihol v takejto situácii na verejnosti.

„Tá žena už odišla.“ Barman prikývol a pomaly sa otočil na odchod. Ani jednému nemohol uniknúť jeho pobavený úsmev.

„Vďaka, Niall!“ zavolať Conor, zatiaľ čo Hannah zavrela oči. Bola úplne v šoku. Sedela v lone úplne cudzieho človeka, ale aspoň už vedela, ako sa volá. Nemohla sa prinútiť pozrieť sa mu do očí, nemala poňatia, čo robíť.

Správala sa smiešne. Koľko má rokov? Šesť? Napriek tomu opatrne otvorila jedno oko a uvidela, ako sa muž menom Conor na ňu usmieva.

„Možno by sme sa mali predstaviť.“

Narovnala sa a s čo najväčšou dôstojnosťou sa jej podarilo skľznuť mu z lona a vrátiť sa do kresla.

„Iste,“ vydýchla. „Hoci... ja už viem, že vy sa voláte Conor.“

Úsmev mu zľahka pohasol. „Iste, v tom ste vo výhode.“

Trochu zmätená zmenou jeho tónu sa spýtala: „Voláte sa tak... či nie?“

„To je predsa už jasné.“

Zamračila sa a pripadala si, akoby stála na okraji močiara – jeden chybný krok a bude v ňom až po krk. Akoby sa vrátila do práce a čelila súdnemu rozsudku bez toho, aby si stihla overiť fakty. „Iste... nebola som predsa pred chvíľou obdarená nejakými jasnovideckými schopnosťami. Alebo si to ten barman vymyslel? Predpokladala som, že vás pozná.“

Conor – teda, ak sa tak naozaj volal – si ju chvíľu prezeral. Z jeho výrazu sa dalo vyčítať, že všetko dobre zvažuje. Keď sa mu nakoniec na tvári objavil prívetivejší výraz, vedela, že ju vyhodnotil ako nevinnú – ak sa teda pôvodne domnieval, že sa dopustila akéhokoľvek zločinu.

„Prepáčte, vy asi nie ste miestna. Áno, Conor je moje skutočné meno. A teraz som sa zachoval nezdvorilo, keď ste mi takým okúzľujúcim spôsobom pomohli.“

„Tak to máte pravdu,“ zamumlala Hannah, ktorá si ešte stále pripadala ako v inej dimenzii. „Aj keď normálni ľudia nikoho nezachraňujú. Aspoň nie takto.“

„To rád počujem.“ Zrazu bol zasa samý úsmev a Hannah získala späť pevnú pôdu pod nohami, hoci si nebola istá, čo má na to povedať. Ako sa má človek zachovať, keď sa práve vášnivo bozkával s úplným cudzincom?

„Som Hannah.“ Natiahla ruku, pretože sa zdalo, že je to jediný spôsob, ako si zachovať chladnú hlavu.

„Conor.“ Podal jej ruku. „Môžem vám priniesť ďalšie víno?“ spýtal sa a ukázal na prázdny pohár.

„Nie som si istá, či je to dobrý nápad. Myslím si, že práve pre to víno som sa dostala do tejto nepríjemnej situácie.“

„Tak nepríjemná situácia...“ Prevažoval tie slová v ústach s mäkkým írskym prízvukom a Hannah s prekvapením zistila, že ju to vzrušuje a vyvoláva to v jej podbrušku príjemné chvenie. „Slečna, vám sa zdá táto situácia nepríjemná?“

„Ako sa to vezme,“ pokrčila plecami.

„V tom prípade si myslím, že takéto nepríjemné situácie vytváram celkom rád. Čo ste pili?“

Nemohla odolať.

„Červené víno. Bordeaux.“

„Ste znalkyňa vín?“

Zasmiala sa. „Nie, len mi zachutilo.“

„O víne nič iné vedieť nepotrebujete.“ Vstal, mávol na barmana a zdvihol jej prázdny pohár.

„To vás všetci tak počúvajú?“

Conor sa uškrnul a v očiach sa mu objavil šibalský pohľad. „Samozrejme.“

„Ste poriadne sebavedomý.“

„Keby som nebol, kto iný by na mňa dával pozor?“

„Dobrý postreh,“ prikývla Hannah.

„Takže... čo vás privádza do nášho krásneho mesta? Rozlúčka so slobodou? Predĺžený víkend? Alebo azda obchodné stretnutie?“

Hannah zaváhala. Doma si už aj tak dosť ľudí myslelo, že sa zbláznila, keď sa zrazu iba tak rozhodla odísť na šesť týždňov na kuchársky kurz, a nepotrebovala, aby sa k nim pridala ešte niekto cudzí. „Len krátka dovolenka.“

„Tak to ste práve dnes mali príšerné počasie.“

„Neviem o tom, že by sem ľudia jazdili kvôli počasiu.“

Usmial sa. „Bod pre vás. No keď je pekne, nie je krajšie miesto na svete.“

„Hovoríte ako pravý Ír.“

„Z ktorej časti Anglicka ste prišli?“

„Z Manchesteru.“

„Aha. Mám tam bratranca.“

„Ste ten typ človeka, ktorý má príbuzných všade?“

Znovu sa zasmial. „V podstate áno. Také už katolícke rodiny sú, sme rozlezení úplne všade. A čo robíte v Manchestri?“

„Som právnička.“

Vyzeral ohromene.

„A čo robíte vy?“

„Ja?“ Odmlčal sa. „Ja... no, spravujem panstvo. Starám sa o opravy, údržby a tak.“

Váhavo prikývla, čo od nej nebolo najbystrejšie. Znamená hádam jeho zaváhanie, že je v rozpakoch? Človek by nemal súdiť druhých podľa vzhľadu, ale Conor mal na sebe dobre ušitý oblek, ktorý aj jej necvičenému oku pripadal drahý. Rozhodne to však nebolo oblečenie, v ktorom by niečo opravoval.

„Bol som na obchodnom stretnutí,“ vysvetlil, keď postrehol jej spýtavý pohľad. „S rodinným právnikom. Ste na pohľad oveľa príjemnejšia ako on.“

Našťastie sa objavil barman s pohárom vína, takže na kompliment nemusela reagovať. Bol si taký istý sám sebou, až ho podozrievala, že podobné komentáre hovorí bez toho, aby im prikladal väčšiu dôležitosť. Napriek tomu bol okúzľujúci a zábavný. Pôvodne mala síce na zvyšok dňa iné plány, ale tie jej prekazil dážď.

„Vďaka,“ povedala barmanovi, keď jej podal červené víno a Conorovi pohár jantárovej tekutiny.

„*Sláinte*,“ vysvetlil jej a zdvihol pohár.

„Vždy ma zaujímal, ako sa to vyslovuje. Už veľakrát som to čítala v knihách, ale nikdy som to slovo nepočula. *Sláinte*,“ povedala a snažila sa napodobniť jeho výslovnosť, ktorá znela skôr ako *slanče*.

„Nie je to zlé. Viete, čo sa mi na vás páči?“

Hannah prekvapene trhla hlavou, keď počula také priame slová. „Nie. A keďže to nebola rečnícka otázka, predpokladám, že mi to poviete.“ Keď si uvedomila, že ju toto flirtovanie celkom baví, pobavene skrivila ústa.

„Ani raz ste sa nepozreli na telefón. Veľa ľudí bez neho nedokáže vydržať ani päť minút. Je to ako nová závislosť, neustále niečo kontrolovať. Doma máme prísne rodinné pravidlo: žiadne mobily pri jedle alebo keď sme všetci pohromade. Mama to nedovolí.“

„Moja teta Miriam tiež nemá mobily veľmi rada, ale ona je tak trochu technofób. Strýko však miluje rôzne vynálezy, no aj tak mobily veľmi nemusí. Väčšinou mu musím ja alebo sestra ukázať, ako sa čo robí, ale potom to aj tak hneď zabudne.“ Keď si spomenula na Miriam a Dereka, usmiala sa. Neboli to jej biologickí rodičia, ale tí najbližší ľudia, ktorých s Mínou mali. Ich rodičia boli nesmierne dobrodružní, vyhľadávali vzrušenie a adrenalinové zážitky. A preto už dávno s ňou a so sestrou nie sú. Hannah pri spomienke na haváriu, pri ktorej obaja prišli o život, na okamih zosmutnela. Jej biologická matka, taká podobná Míne, by práve dvakrát nerozmýšľala a jednoducho by sa vzdala svojej práce a odišla do cudzej krajiny. Hannah sa vydala len na druhý breh Írskeho mora a pripadalo jej to ako obrovský skok. Často premýšľala, či by bola pre svoju matku sklamaním, keby ešte žila.

„Musím sa priznať, že keby bolo priaznivejšie počasie, možno by som tiež urobila niekoľko fotiek mobilom.“

„Tak na lepšie počasie.“ Pozdvihol pohár na prípitok a napil sa. So záujmom sa zadívala na pohár v jeho ruke. „Ešte nikdy som neochutnala whiskey.“

„Tak to ste prišli o veľa. Táto je vážne výborná. Chcete ochutnať?“

Za normálnych okolností by jej to pripadalo príliš dôverné, ale teraz sa jej zdalo, že všetka jej opatrnosť sa utopila v Írskom mori.

„Áno, vďaka.“

Natiahol k nej ruku. „Najskôr si musíte privoňať.“

Opatrne pričuchla a potom ešte raz.

„Čo cítite?“

V takýchto veciach sa Hannah nevyznala, to Mína bola rodinná gurmánka. Pociťovala ľahkú lútosť. Chýbalo jej sestriho nadšenie pre všetko, čo sa týkalo jedla a pitia. No je tu práve preto, aby sa učila. Zhlboka sa nadýchla, zavrela oči a sústredila sa.

Keď ich otvorila, Conor ju pozoroval. Dočerta, určite sa vo whiskey vyzná, zatiaľ čo ona o nej nemá ani poňatia. Jediné, čo cítila, bol alkohol a dym, a bola si istá, že ani jedno nie je správna odpoveď. Lenže čo povedať, keď jej nič iné nenapadá?

Na jej prekvapenie nadšene prikývol. „Áno, to je presne ono – dym.“ Potešene sa na ňu usmial, čo v nej vyvolalo pocit, že prešla skúškou. „Whiskey zreje v dubových sudoch po dozretom bourbone a odtiaľ pochádza tá drevitá aróma. Potom sa whiskey preleje do sudov, v ktorých bol americký rum, ktorý jej dodáva tú úžasnú korenistú chuť. A teraz ju ochutnajte.“

Zdvihla pohár a opatrne sa napila. Už skôr niekde počula, že o whiskey sa hovorí ako o ohnivej vode, a nechcela zo seba urobiť úplnú hlupaňu, ktorá sa bude dusiť a kašľať. Na jej prekvapenie jej na jazyku zaihrali tóny korenia, a dokonca vanilky. Bez

premyšľania sa napila druhý raz a užívala si, ako jej hrejivá tekutina kľže dole hrdlom.

„Páni, to som vôbec nečakala.“

„To preto, lebo toto je tá najlepšia whiskey. No necháme si to pre seba, dobre?“ žmurkol na ňu. „Môžem?“

Uvedomila si, že stále drží v ruke jeho pohár.

„Ospravedlňujem sa, iste.“ Keď mu ho podávala, jej prsty sa dotkli tých jeho a bolo to tu znovu, ten pocit vzájomného prepojenia. Cíti to tiež? Alebo jej azda víno a whiskey zatemnili rozum?

„Máte na dnešný večer nejaké plány?“ spýtal sa a napil sa. Chvíľu tekutinu pováľal na jazyku, potom prehltol a Hannah sledovala pomalý pohyb jeho ohryzku na krku. *Bože, je taký sexi*, pomyslela si. Za iných okolností by o ňu taký muž ani nezavadil pohľadom. Niežeby si ju muži nevšimli, ale bola dosť realistická, aby vedela, že nie je žiadna supermodelka. Úprimne povedané, nezáležalo jej na tom. Vždy si vystačila so svojimi znalosťami a s pracovnou morálkou. Bolo to pre ňu omnoho dôležitejšie.

Bože, stále si ju skúmavo prezerá a čaká na odpoveď. *Upokoj sa, Hannah.*

„Nie, nemám.“ Zdvihla hlavu. Premýšľala, čo bude nasledovať, a ignorovala nádejné búšenie srdca.

„Mám rezervovaný stôl v novej reštaurácii. Nechceli by ste si so mnou vyraziť? Jedlo sa vždy lepšie vychutnáva v spoločnosti.“

Hannah sa zasmiala. „To je veľmi praktický pokus o zblíženie.“ Praktické správanie bolo pre ňu typické.

Usmial sa. „Vaša spoločnosť pri večeri by mi bola milá. Je to tak lepšie?“

„Je,“ prikývla.

„Páčite sa mi, Hannah. Neberiete ma príliš vážne.“